

Петро МАКОВЕЦЬКИЙ

Не цвіла і не цвіте, вже й цвісти не буде,
Сирота – це щось таке, чого й не помічають люди.
Всі заклопотані життям
Лише своїм – епоха егоїзму!
Обмежившись несприйняттям,
Спокійно сплять – о, слава гуманізму!
А сирота стоїть і руку простягає,
Мале дитя – яких сім літ.
Ще не свідоме, але твердо знає
Який жорстокий і несправедливий світ.
Хто пожаліє, пригорне?
Нема таких... воно й не дивно,
Політика сучасности туди й веде,
Що вже убогі й сироти – щось негативне.
Не зацвіли вони... А хто тут винен?
Та це ж життя! Воно в твоїх руках!
В руках малої семирічної дитини?!
Що ще недавно засинала в пелюшках.
А де ж батьки? Ніхто не знає,
Бо посадили квітку і пішли,
А квітка без опіки засихає,
І не одна вона – мільйони не зросли!
А люди що? Як жили, так живуть,
Воно ж не вигідно життя міняти;
Копійки як давали, так дають –
Суспільство налаштоване лиш споживати.
А двоє сиріт взялися за руки,
Вони самотні між стількох людей,
Які байдужістю засуджують на муки
Щодня і щогодини тисячі дітей.

П. Маковецький. Без запаху // Слово № 2 (39) (2009) с. 51